

впливу, організаційно-економічного забезпечення контрольно-наглядової діяльності створюють сприятливі умови для утворення інституціонального середовища ринку органічної сільськогосподарської продукції. Реалізація взаємних впливів, які в діалоговому режимі виникають між учасниками органічного ринку, приводить до утворення системи інституціональних обмежень, що забезпечує узгодженість змін інституціонального забезпечення підпорядкуванням трансформації національної моделі регулювання аграрного сектору. Подальшого дослідження вимагають питання щодо застосування міжнародних стандартів регуляції ринкових факторів в механізмі функціонування ринку органічної сільськогосподарської продукції в Україні.

ВПЛИВ КОНКУРЕНЦІ НА КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ ІНДУСТРІЇ ТУРИЗМУ

Н. Юрченко, к.е.н., викладач

В ринковій економіці, конкуренція є «природним» регулятором суспільного виробництва. Інтеграція України, розвиток реформ, вихід країни на міжнародні ринки, все це, посилює боротьбу у туристичній галузі. Для досягнення конкурентоспроможності туристичного ринку України дуже важливим завданням є формування конкурентного середовища країни. В умовах ринкової економіки конкурентоспроможність – це пріоритетна умова розвитку галузі і є першочерговою умовою для існування ринку. Для формування конкурентоспроможного туристичного ринку в Україні, для покращення якості послуг, для покращення прибутковості туристичних підприємств, конкуренція являється необхідною і головною умовою для функціонування галузі. [1]. Актуальність проблеми щодо підвищення конкурентоспроможності галузі в Україні обумовлена тим, що Україна займає далеко не 1-ше місце, але має великий потенціал для розвитку галузі.

Для того, щоб туристична індустрія була конкурентоспроможною в DESTИНАЦІЇ, необхідно, щоб були конкурентоспроможними не тільки окремі підприємства туристичної індустрії, а й рівень розвитку туристичної індустрії був збалансований [2]. Для туризму синергетичний ефект проявляється у формуванні турпродуктів, які створюються спільно декількома підприємствами туристичної індустрії. Якщо в DESTИНАЦІЇ існують привабливі туристичні ресурси і є необхідні місця розміщення, але немає якісних засобів доставки туристів, немає доріг, то така DESTИНАЦІЇ буде неконкурентоспроможною і неможливо буде забезпечити достатній туристський потік.

Індустрія туризму є однією з ключових і стабільних видів економічної діяльності, а забезпечення достатнього рівня конкурентоспроможності туристичної галузі постає як першочергове та стратегічне завдання. «На фоні багатьох європейських країн туристична галузь України перебуває лише на стадії формування, що визначає невисоку ступінь її конкурентоспроможності на світовому ринку. Важливість вдосконалення туристичної індустрії в Україні через використання стратегічних конкурентних переваг та рекреаційного

потенціалу зумовлює актуальність та необхідність побудови дієвого механізму перетворення туристичного бізнесу та підвищення ефективності стратегії розвитку туризму» [3].

Щодо конкурентної позиції України на світовому туристичному ринку, доведено про істотне відставання країни від світових значень, що дає змогу робити висновок про відносно низьку конкурентоспроможність. Управління конкурентоспроможністю туристичної галузі необхідно будувати з метою максимального використання туристичних можливостей і забезпечення збалансованого соціально-економічного розвитку регіонів України.

Література:

1. Ткаченко Т.І. Конкурентоспроможність в туризмі як провідний напрям сталого розвитку. Науково-інформаційний вісник Академії наук вищої освіти України. 2012. № 2 (79). С. 96-104.

2. Ринки туристичних послуг: стан і тенденції розвитку: монографія / за заг.ред.професора В.Г.Герасименка. Одеса: Астропринт, 2013. с 304.

3. Сараєв А.Р. О показателях статистики туризма. Вопросы статистики. 2007. № 9. С. 39-43.

ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ МОДЕЛІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ НА ЗАСАДАХ ЕКОЛОГІЗАЦІЇ ТА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

*В. Писаренко, д.е.н., професор
Полтавська державна аграрна академія
М. Багорка, д.е.н., доцент*

Інноваційна модель розвитку аграрного виробництва має ґрунтуватися на всебічному врахуванні екологічних чинників, вимог екологічної безпеки будь-якого виробничого процесу, раціонального використання й охорони природних ресурсів. Завдяки цьому суспільство буде спроможне подолати екологічну кризу і створити такі умови, при яких аграрне виробництво розвиватиметься на інтенсивній, конкурентоспроможній і водночас екологічнобезпечній основі.

Основу побудови інноваційної моделі функціонування аграрних підприємств становлять відповідні їх дії в процесі переходу на екологічно орієнтований розвиток [1, с. 5].

Сучасна екологічна спрямованість діяльності аграрних підприємств, на нашу думку, виявляється через поєднання економічних і соціальних проблем раціонального використання, відтворення та охорони природних ресурсів агросфери на інноваційній основі. Вважаємо, що екологізація виробництва аграрних підприємств тісно пов'язана з інноваційною діяльністю і повинна розглядатися як невід'ємна складова його розвитку.

Організація виробничих відносин у сільському господарстві має здійснюватись на основі раціонального залучення природних ресурсів – з одного боку і формування системи управління ними – з іншого [2, с. 115].

Основні стратегічні напрями інноваційної моделі агровиробників мають формуватися відповідно до наступних критеріїв:

- екологічного - бути корисним для навколишнього природного середовища, сприяти оздоровленню людей, ґрунтів і екосистем, підтриманню екологічної рівноваги у біосфері;
- економічного - забезпечення реалізації стратегії розвитку органічних товаровиробників в напрямку збільшення прибутку, зменшення втрат, підвищення ефективності господарювання;
- ринкового - розширення частки органічних товаровиробників на ринку продовольства, сприяти їх концентрації та диференціації виробничо-комерційної діяльності;
- суспільного - сприяти підвищенню професійної активності аграрних товаровиробників, створення нових робочих місць та покращення умов праці і якості життя на сільських територіях.

Екологічно орієнтована перебудова виробничої діяльності аграрних підприємств включає:

- раціональне використання землі, що супроводжується збереженням і підвищенням родючості ґрунту;
- забезпечення оптимального рівня розораності земельних угідь, що унеможливить розвиток водної і вітрової ерозії ґрунту;
- дотримання вимог недопущення перевищення гранично допустимих норм забруднення виробництва продукції, забезпечення її екологічності;
- дотримання встановлених правил щодо транспортування, складування і ввезення мінеральних добрив, засобів захисту рослин і тварин;
- недопущення забруднення хімічними засобами навколишнього середовища і продуктів харчування.

Важливою умовою функціонування інноваційної моделі є ефективне поєднання галузей органічних підприємств є відповідність до природно-економічних умов, яке має забезпечувати оптимальну економічну ефективність використання землі; відносно рівномірне протягом року використання засобів виробництва і робочої сили (у галузі рослинництва та тваринництва) для зниження сезонності сільськогосподарської праці; раціональне та максимально можливе використання продукції однієї галузі іншою галуззю; більш ефективну і швидку оборотність коштів; більший вихід продукції, досягнення максимального рівня продуктивності праці і розміру прибутку.

Структура агровиробництва має забезпечити мінімальний антропогенний вплив на навколишнє середовище. При цьому необхідно проводити оцінку соціально-екологічного статусу територій і оцінку екологічного стану ведення господарської діяльності. Дана оцінка має здійснюватися відповідно до світових тенденцій розвитку і міжнародних стандартів.

Одне з провідних місць в інноваційній моделі розвитку займає інфраструктура органічного ринку як система організацій та інституцій, яка забезпечує взаємозв'язок між структурними елементами органічного ринку і сприяє вільному рухові органічної сільськогосподарської продукції і продуктів

харчування, безперервному процесу відтворення та ефективного функціонування сфер кінцевого споживання.

В результаті виробнича діяльність аграрних підприємств має бути переведена на принципово нову економіко-технологічну основу, структурна перебудова виробництва повинна здійснюватися з урахуванням екологічних факторів, законів, вимог і нормативів, що є обов'язковою умовою подолання екологічної кризи в державі.

Література:

1. Мінькова О.Г. Шляхи та способи переходу від традиційного аграрного виробництва до органічного / О.Г. Мінькова // Вісник Уманського національного університету садівництва. – 2016. – № 1. – С. 3–10.
2. Сирцева С.В. Інноваційний потенціал як складова економічного потенціалу сільськогосподарського підприємства / С.В. Сирцева // Вісник аграрної науки Причорномор'я. – 2008. – № 4 (47). – С. 115–121.